

A Severe Dog Bite in a Small Child. (How Can It Become an Ethical Dilemma?)

HENRY WILDE, M.D.*,
SURASAK TANEEPANICHSKUL, M.D.**,
CHUMSAK PRUKSAPONG, M.D.***

SUKHIT PHAOSAVASDI, M.D.**,
YUEN TANNIRANDORN, M.D.**

It only just now happened to us at the Queen Saovabha Memorial Institute. Father and mother, an upper middle class couple, brought their 2 year old girl to the animal-bite clinic. The child had severe (at least 10) lacerating bites of the face and scalp. They had been inflicted by the family dog, 5 years old and vaccinated against rabies only once some 4 years ago. The wounds had been sutured the previous day at a local hospital. The child was terrified and screaming at a high pitch without reprieve. What to do?

Thailand is a canine rabies endemic country and one time vaccination of a dog does not confer long lasting immunity against rabies⁽¹⁾. The dog, which was known as irritable and ready to bite, could nevertheless be shedding rabies virus⁽²⁾. It also is a dangerous animal, particularly in a house-

hold with a small child. Children can be maimed and even killed by such a dog⁽³⁾. The child suffered severe injuries which, should the dog be rabid, anticipate a very short incubation period and would mandate immediate treatment including injection of all the bite wounds with rabies immune globulin⁽⁴⁾. The clinic staff therefore suggested two options :

1) Kill the dog and bring it to the institute for immediate necropsy and testing of the brain by fluorescent antibody staining which has a sensitivity of near 100 per cent⁽⁵⁾. If the test is negative, no rabies postexposure treatment would be indicated⁽⁶⁾ and the child would be spared from further trauma. The family would also be rid of this dangerous animal.

2) Start immediate postexposure treatment with injections of all wounds using immune glo-

Key word : Ethics, Canine Rabies

**WILDE H, PHAOSAVASDI S,
TANEEPANICHSKUL S, TANNIRANDORN Y, PRUKSAPONG C
J Med Assoc Thai 2001; 84: 751-753**

* Queen Saovabha Memorial Institute, Thai Red Cross Society, Bangkok 10330,

** Obstetrics and Gynecology Department, Faculty of Medicine, Chulalongkorn University, Bangkok 10330,

*** Surgery Department, Police Hospital, Bangkok 10330, Thailand.

bulin and start with the first dose of rabies vaccine. The vaccine series could be stopped if the dog is found well by a veterinarian in 10 days⁽⁷⁾.

The ensuing discussion with the parents was disturbing. The mother wanted option 1. The father refused killing or having the dog killed and insisted on 2. The calculated dose of immune globulin, not adequate by volume to inject all of the wounds, was then diluted in saline and the wounds were injected and vaccination was started. The dog was said to be well 10 days later and all further treatment was discontinued.

A lengthy discussion of this case among the clinic, veterinary diagnostic and immunology

laboratory staff at the institute followed later. The overwhelming opinion was that the dog should have been killed or euthenized to spare the child the additional trauma of the postexposure treatment. One female staff member, when asked what she would have done if she would have been the mother, said : "I would have killed my husband first and then the dog". What were the motives of the father to refuse euthenizing his viscous dog and subjecting the child to further trauma? Could it have been simply his rather selfish belief that it would give him personally "bad luck" rather than a true religious abhorrence of killing? Is his action commendable or not?

(Received for publication on March 31, 2001)

REFERENCES

1. Tepsumethanon W, Polsuwan C, Lumbertdaccha B, et al. Immune response to rabies vaccine in Thai dogs. *Vaccine* 1991; 9: 627-30.
 2. Fekadu M. Canine rabies. In: *Natural History of Rabies*. Baer GM editor. Boca Raton Press, 1990.
 3. Langley RL, Morrow WE. Deaths resulting from animal attacks in the United States. *Wilderness Environmental Med* 1997; 8: 8-16.
 4. Wild H, Sirikawin S, Subcharoen A, et al. Failure of postexposure treatment of rabies in children. *Clin Infect Dis* 1996; 22: 220-32.
 5. Tepsumethanon W, Lumlertdacha B, Mitmoonpitak C, et al. Fluorescent antibody test for rabies : prospective study of 8,987 brains. *Clin Infect Dis* 1997; 25: 1459-61.
 6. World Health Organization. Report of the Expert Committee in Rabies (824). WHO Geneva 1992.
-

เหมือนจะดูว่าสุนัขดีกว่าลูก

เฮนรี ไวลด์, พ.บ.*, สุจิต ผะสวัสดิ, พ.บ.**,
สุรศักดิ์ ฐานิพานิชสกุล, พ.บ.**, เอียน ตันนิรันดร์, พ.บ.**, ชุมศักดิ์ พฤษกาพงศ์, พ.บ.***

สามีและภรรยามีปัญหาเพราะลูกสาว วัย 2 ขวบ ถูกสุนัขที่เลี้ยงมา 5 ปี กัดเป็นแผลฉีกขาดประมาณ 10 แห่ง ดุนาเกลียดทั้งที่ใบหน้าและหนังศีรษะ แม่เหตุการณ์ผ่านไป 2 วันแล้ว ยังสังเกตได้ว่าเด็ดยังตื่นกลัวอยู่มาก ยังมองเห็นภาพที่ถูกสุนัขกัดได้ชัดเจน เจ็บจากแผลและเจ็บจากการเย็บแผล ระบบไปทั้งหัวและใบหน้า

ต้องยอมรับกันว่าโรคพิษสุนัขบ้ายังมีอยู่มากในประเทศของเรา ถึงแม้จะทราบกันดีว่าโรคนี้ร้ายแรง ทรมาณและทรมานแสนสาหัสก่อนตาย แต่คนส่วนใหญ่ก็ลืมได้ง่าย ลืมแม้กระทั่งข้อแนะนำง่าย ๆ ที่ว่าสุนัขที่มีโรคพิษสุนัขบ้าในระยะแรก ๆ จะดูแปลกไป หงุดหงิดง่ายและเริ่มกัดคน

พ่อของเด็กขอเฝ้าดูสุนัขไปอีก 10 วัน และให้ลูกสาวได้รับการฉีดยารักษาพิษสุนัขบ้า ซึ่งการรักษาที่จะให้ผลดีที่สุด ต้องฉีดยาจำนวนมากเข้าไปตามรอยแผลทุกแห่ง ทรมาณสุด ๆ แก่เด็กอายุ 2 ขวบ นอกจากนี้ยังต้องฉีดวัคซีนโรคพิษสุนัขบ้าอีกชุดหนึ่งด้วย เพราะสงสัยว่าสุนัข เชื่อในคำสอนของศาสนาที่ห้ามฆ่าจะเป็นบาปกรรม คิดไม่ออกเลยหรือว่าสุขภาพจิตของเด็กนั้นมีค่ามากกว่าเยอะ

เมื่อถูกสุนัขกัดนอกจากจะรักษาด้วยวิธีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีวิธีเลือกที่ได้ผลดีและหวังผลได้ร้อยเปอร์เซ็นต์คือ ตรวจสอบของสุนัข ถ้าไม่พบเชื้อสุนัขบ้าก็ไม่ต้องฉีดยาใด ๆ ให้เด็กอีกเลยและสุนัขตัวไหนก็ตามมีอาการแปลก ๆ กัดคน ไม่เลือกหน้าก็ต้องมาเป็นกังวลว่าจะบ้าหรือไม่ ถ้านำมาตรวจสอบแล้ว

เหตุการณ์เช่นนี้น่าจะนำมาพูดกันใหม่ เพราะมนุษย์ต่างจิตต่างใจน่าจะมีวิธีเลือกที่ได้ประโยชน์มากที่สุด อยากจะบอกว่าเจ้าหน้าที่หญิงของเราคนหนึ่งให้ความเห็นว่า "ในสถานภาพเช่นนี้น่าจะฆ่าทั้งสามีและสุนัข" ไม่น่าจะให้ความคิดที่รุนแรงเช่นนี้เกิดขึ้นเลยในสังคมของเราที่เจริญแล้ว

คำสำคัญ : จริยธรรม, โรคพิษสุนัขบ้า

เฮนรี ไวลด์, สุจิต ผะสวัสดิ,

สุรศักดิ์ ฐานิพานิชสกุล, เอียน ตันนิรันดร์, ชุมศักดิ์ พฤษกาพงศ์

จดหมายเหตุทางแพทย์ ๙ 2544; 84: 751-753

* สถานเสาวภา, สภากาชาดไทย, กรุงเทพฯ ๙ 10330

** ภาควิชาสูติศาสตร์และนรีเวชวิทยา, คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ ๙ 10330

*** ฝ่ายศัลยกรรม, โรงพยาบาลตำรวจ, กรุงเทพฯ ๙ 10330

ลังกาวิ-ลังกาเวร

นายแพทย์มนตรี กันตะบุตร *

ปี 2543 นี้ ทางแพทยสมาคม ฯ ได้จัดให้มีการประชุมของสมาคมที่หาดใหญ่ แต่มี Precongress ที่เกาะลังกาวิของมาเลเซีย ในวันที่ 9 ตุลาคมก่อนหนึ่งวัน ส่วนการประชุมจริง ๆ มีที่โรงแรมเจบี หาดใหญ่ สามวันคือ 11-13 ตุลาคม 2543 ผมได้ติดต่อไปที่ทางผู้จัดประชุมว่าผมกินอาหารมังสะวิรัตทุก ๆ มื้อโดยไม่มีข้อยกเว้น ถ้าทางแพทยสมาคม ฯ สามารถจัดให้ผมได้ ผมก็จะไปร่วมด้วย ปรากฏว่าคุณหมอสมศรี แห่งสวัสดิ์ รับรองว่าจะจัดให้ได้ ผมก็ตกลงจะไป ผมได้ส่ง Cheque เงิน 5,480 บาทไปให้คุณหมอสวัสดิ์ เตถึงเดชที่กระทรวงสาธารณสุขไม่ช้าท่านก็ส่งตัวรถไฟไปกลับกรุงเทพ ฯ - หาดใหญ่ ไปให้ผม ทุก ๆ อย่างเรียบร้อยหมด ไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลย

วันที่ 7 ตุลาคม 2543 ผมก็ออกจากเชียงใหม่โดยรถเร็วเที่ยว 15.00 น. ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ผมเดินทางชม.-กทม. โดยรถเร็วชั้นสอง นอนเตียงล่าง 471 บาท ไม่มีเครื่องปรับอากาศ ทั้งนี้เพราะผมแพ้เครื่องปรับอากาศของ "ควอนครฟิงค์" นั้งที่ไรหวัตกินทุก ๆ ที่

สงสัยว่าตั้งแต่ใช้มาคงไม่เคยมีการทำความสะอาดเครื่องปรับอากาศเลย เล่นเอาผมเป็น Legionare Disease อยู่เดือนกว่าเมื่อคราวที่นั่งมา กทม. เมื่อ 21 เมษายน 2543 รถเร็วมาถึงหัวลำโพงประมาณ 06.00 น. ใกล้เคียงกับเวลาที่รถด่วนธรรมดาและรถด่วนพิเศษ "ด่วนนครฟิงค์" ถึงหัวลำโพง แล้วเรื่องอะไรผมจะเสียเงินแพงนั่งรถด่วนทั้งสองประเภทนั้นซึ่งมีแต่ฝรั่ง, ไฮโซ และไฮโซ้อ ฯลฯ หนวกหูมาก รถเร็วนี้มีแต่ชาวบ้านชนบทธรรมดา ๆ ไม่มีเครื่องปรับอากาศ เปิดหน้าต่างดูวิว มีลมโกรกผ่านรถไฟตลอดเวลา ไม่อุดอยู่ในตู้ปรับอากาศ มีการเดินขายของกินหลายชนิด บรรยายภาพเป็นชาวบ้าน ๆ ดี ทั้งนี้เพราะผมเป็นคนประเภท "ติดดิน" แลผมถูกเงินไปอีกเที่ยวละประมาณสองร้อยบาท ไปกลับก็ทุนไปสี่ร้อยบาท

รถเร็วถึงหัวลำโพงตรงเวลา ผมก็เอากะเป๋าฝากไว้ที่ที่ฝากสัมภาระนอกสถานีหัวลำโพง ใกล้เคียงกับที่รถเมล์ของ ขสมก. เลี้ยวมารับผู้โดยสาร เสียค่าฝากชั้นละสิบบาทต่อวัน สบายมาก ผมมีเวลาก่อนรถไฟ

* 2 ซอย 13 ถนนนิมมานเหมินท์ เชียงใหม่ 50200 โทร. 053-215-373

Fax 053-211-639, E-mail Address <mkantapu@mail.med.cmu.ac.th> 18 ตุลาคม 2543

ไปหาคนใหญ่ออกประมาณ 8 ชั่วโมง อยากไปเยี่ยมอาจารย์หมอเกิดที่รพ.ศิริราชก็อยากไป อยากไปเดินตลาดนัดจตุจักรก็อยากไป แต่ผมเพิ่งจะโทรทางไกลมาถามอาการของอาจารย์จากพยาบาลที่ติด 72 ปี ชั้น 4 (Stroke Unit) เขายกกว่าอาการปกติ แต่อาจารย์ไม่ยอมเดินเท่านั้นเอง นอกนั้นปกติ ทางศิริราชนี้ดีมาก รับดูแลรักษาอาจารย์หมอเกิดทุก ๆ อย่างมาสามปีแล้ว เพียงแต่ให้อาจารย์จ้างผู้ดูแลพิเศษหนึ่งคนเท่านั้น นอกนั้นฟรีหมด ซึ่งถ้าผมตกที่นั่งแบบนี้ไม่ทราบว่าจะ "สวนคอ" จะดูแลและรักษาผมแบบที่ "ศิริราช" ให้กับอาจารย์หมอเกิดหรือไม่ ทางศิริราชทำได้ ทั้ง ๆ ที่ตามระเบียบแล้ว ข้าราชการทุก ๆ ระดับจะ Admit ได้ฟรีไม่เกิน 11 วัน แต่อาจารย์หมอเกิดก็ได้รับบริการฟรีจากรพ.ศิริราชมาประมาณสามปีแล้ว

ผมนั่งรถปรับอากาศเบอร์ 29 จากสถานีหัวลำโพงนั่นเองไปที่สวนจตุจักร ปรากฏว่าพอไปถึงตลาดนัด หลายสิบร้านยังไม่เปิด เพราะเขาเปิดขายของกันประมาณเที่ยง ผมเลยขึ้นรถปรับอากาศคันใหม่กะว่าจะนั่งรถเล่นไปปากน้ำ เพราะเห็นว่าเป็นเบอร์ 25 ที่ไหนได้ รถวิ่งไปรังสิตโน่น ต้องนั่งไปไกลมากจนคนขับบอกให้ลงตรงป้ายที่จะขึ้นรถเบอร์ 29 กลับไปมานูญครอง นับว่าเป็นการผจญภัยที่สนุกสนามมาก ผมมากรุงเทพ ฯ ทุก ๆ ครั้งผมต้องไปที่มานูญครอง เพราะมีอาหารมังสวิรัตขาย และมีรถปรับอากาศวิ่งจากสถานีรถไฟหัวลำโพงไปมานูญครองโดยตรง ไม่ต้องไปต่อรถที่ไหน เสียค่าโดยสารแปดบาทเท่านั้น ผมไปเดินที่ตลาดขายของชั้นสี่ ได้กระเป๋าเดินทางมาหนึ่งใบราคาสี่ร้อยบาทเท่านั้น ลากได้ หิ้วได้ สะพายบ่าได้ ขยายได้มาก ผมเลยเปลี่ยนกระเป๋า เอากระเป๋าของธนาคารไทยพาณิชย์ให้แฟนของลูกชายไป โดยไปฝากไว้ที่ห้องสัมภาระของสถานีหัวลำโพงนั่นเอง คงผมมันชอบใช้ของลูกสี่ร้อยบาทแบบนี้ ส่วนกระเป๋าที่ให้เขาไปนั้นธนาคารไทยพาณิชย์เล่นผมสองพันกว่าบาท เพราะผมหลวมตัวไปสมัครรับบัตร "วิซ่า" เพราะเขาว่า

ไม่คิดค่าสมัครและแถมกระเป๋าเดินทางทันสมัยมาก สมัครไปสองเดือนแล้วกระเป๋าไม่มาสักที ผมเลยไปทำเรื่องคืนบัตร ส่วนกระเป๋ามาถึงเมื่อครบสามเดือน เขาไม่คิดค่าสมัครหรอกครับ แต่เขาหักเงินค่าสมาชิกปีแรกไปเรียบร้อยแล้ว อย่างไรก็ตาม ผมยังเป็นสมาชิก Master Golf Card ของธนาคารไทยพาณิชย์อยู่ ผมว่ามีเครดิตการ์ดใบเดียวก็เกินพอแล้ว เรื่องอะไรจะมีหลายใบให้ยุ่งยาก ตอนที่ผมโดนลูกกอล์ฟพุ่งใส่หน้า แว่นตาแตก เขาก็จ่ายให้ผมโดยคิดหักพันบาท (เฉพาะแว่น) ส่วนค่ารักษาพยาบาลนั้น คุณหมอภาพร ตนาณวัฒน์ บริการฟรี

ผมว่าทางรถไฟน่าจะรับบัตรเครดิตบ้างนะครับ เพราะผมใช้บัตรเครดิตซื้อตั๋วเครื่องบินทุก ๆ สายการบิน ถ้ามีอุบัติเหตุผมเป็นอะไรไป ลูกเมียจะได้เงินชดเชยเป็นล้านบาทขึ้นไป แต่ถ้ารถไฟตกเหว ลูกเมียผมจะไม่ได้อะไรเลย พูดถึงบัตรเครดิตนี้ ดร.ทงนง พิทยะ บอกกับพวกแพทย์ที่เข้าประชุมว่าการซื้อของด้วยบัตรเครดิต หรือจ่ายค่าโรงแรม (บางแห่ง) ด้วยบัตรเครดิตนั้น ปลอดภัยน้อยกว่าการบอกเบอร์บัตรเครดิตให้ www.amazon.com เพื่อซื้อหนังสือเสียอีก เพราะระบบของเขารัดกุมมาก พวก Hacker เจาะเข้าไปเพื่อทราบหมายเลขบัตรเครดิตของลูกค้าเขาไม่ได้ ส่วนทางโรงแรมและร้านค้าบางแห่งนั้น อาจรู้บัตรสองครั้ง หรือแอบจดหมายเลขของบัตรเครดิตของเราเอาไว้ไปใช้ภายหลังได้

รด่วนพิเศษกรุงเทพ ฯ - บัดเตอร์วิทออก จากหัวลำโพง 14.20 น. บนรถไฟผมพบพรรคพวกมากมาย ตั้งแต่ท่านนายกแพทยสมาคม อดีตปลัดกระทรวงสาธารณสุข นพ.ไพจิตร ปวะบุตรและคณะของท่านซึ่งโดยมากเป็นหมอศิริราชรุ่น 65 และ 66 เดินทางกับคนใหญ่คนโตนี้ดีมากเพราะพอรถไฟถึงบ้านโป่ง คุณหมอวิทยา จารุพลผลก็บริการข้าวห่อให้คนละสองกล่อง และเป็นแห่งเดียวที่ไม่มีลิ้นอาหารมังสวิรัตของผมห้อยสองกล่อง แต่มีพวกที่ไม่กินมัง ฯ

ร่วมแจมไปหนึ่งกล่อง และตอนเช้าพอรถถึงพัทลุงก็มีผู้อำนวยการรพ.พัทลุงบริการข้าวไก่ย่างอีกคนละสองกล่องแต่ทางพัทลุงคงทราบว่ามีไม่กินอาหารเช้า เลยไม่มีมังสะวิรัติของผม พวกเรากินอาหารเย็นและอาหารเช้ากันเต็มที่ อาหารกล่องที่เหลือก็บริการผู้โดยสารอื่นๆ ที่ไม่ใช่แพทย์ไปด้วยที่จำได้มีโฆษกสาวที่วิซ่อง 9 ด้วยคนหนึ่งชื่อคุณธรมพร หน้าตาสวยดี ต้องเอาใจคนอื่น ๆ มากหน่อยเพราะพวกหมอมารุยกันแซ่ดไปหมดทั้งโบกี้

รถด่วนถึงสถานีหาดใหญ่เช้าวันที่ 9 ตุลาคม หมออมล วีระประดิษฐ์ ผอ.รพ.หาดใหญ่ส่งพรรคพวกมาบริการเยอะแยะไปหมด "วาสนาทัวร์" ก็ส่งรถปรับอากาศสมาหคันใหญ่ ผมนั่งคันสอง มีคนนั่งรวมทั้งหมด 47 คน แต่โกด์บอกว่ามาเลเซียให้นั่งได้แค่ 42 ผมและคุณหมอเจ็ด จันทรทอง ซึ่งบินเดี่ยว เลยเป็นผู้เสียสละ ย้ายไปนั่งคันหนึ่ง แต่กระเป๋ายังอยู่ในรถคันที่สองตลอดเวลาจนกระทั่งวันกลับ ไม่มีปัญหาอะไร เพราะผมเตรียมแยกกระเป๋าเล็กเพื่อสำหรับค้างคืนที่ลังกาวิไลเรียบร้อยแล้ว จากนั้นพวกที่บินไปจากกรุงเทพ ฯ และพวกที่มาพักนอนที่หาดใหญ่ ก่อนก็นั่งรถบัสมาสมทบ คราวนี้กลายเป็นขบวนใหญ่เต็มที่ หกคัน คันละ 42 คน รวม 252 คนซึ่งรวมหมดทั้งแพทย์และผู้ติดตาม หยุดกินอาหารเที่ยงกันที่ร้านอาหาร "นกน้ำ" ซึ่งไม่มีการเตรียมอาหารมังสะวิรัติไว้ให้ผมเลย นี่เป็นการลืมหืมครั้งแรกของ "วาสนาทัวร์" และเขาก็ลืมหืมทุก ๆ มื้อ ผมต้องเข้าไปเตือนกับเจ้าของหรือผู้จัดการร้านอาหารทุก ๆ มื้อ แม้กระทั่งห้องอาหารของโรงแรมในเกาะลังกาวิ

ตอนลงเรือเฟอร์รี่ไปเกาะลังกาวันนั้น ใจคอไม่ค่อยดีนักเพราะของพวกเราเยอะเหลือเกิน ลูกกอล์ฟใหญ่เกือบสิบถุง ภายในเคบินที่นั่งมีซูชิก็จริง แต่ถ้าเกิดเรื่องคงเหยียบกันตายเพราะทางออกเล็กนิดเดียวเท่านั้น โชคดีที่ไม่มีเรื่องทั้งไปและกลับ เมื่อเรือถึงฝั่งลังกาวิ ทุก ๆ คนต้องไปนั่งรถหมายเลขเดิมที่ไปจาก

หาดใหญ่ โกด์จะได้จำได้ คันที่ 1 ของผมนั่น โกด์นับครบ 42 คน แต่หมอกคนหนึ่งบอกว่าผู้ชายที่นั่งข้าง ๆ เธอหายไปหนึ่งคน กว่าจะทราบว่าย้ายไปนั่งข้างหน้าก็โดนนิทาเยอะแยะ จากนั้นก็ไปถ่ายรูปนกอินทรีใหญ่ที่เป็นสัญลักษณ์ของเกาะลังกาวิ ซึ่งแปลว่า "อินทรีสีแดง" จากนั้นก็ไปเยี่ยมสุสาน "ประโหมสุหรี" ซึ่งถูกแม่ผัวใจยักษ์ใส่ร้ายว่ามีผู้เสียชีวิตก่อนตาย นางสาปให้เกาะลังกาวิจึงประสบแต่เคราะห์กรรม เจ็ดชั่วโคตร นั่นเป็นสาเหตุที่หมอดังตั้งชื่อให้เกาะนี้ใหม่ว่า "เกาะลังกาเวร" เขาเล่าต่อว่าพอพระ-สวามีกลับมาพบวามเหี้ยมตาย เลยพาลูกนั่งเรือ เจาจะรู้ให้รู้ หมายจะฆ่าตัวตาย แต่กลับไม่ตาย เรือไปติดอยู่ที่เกาะภูเก็ต และมีลูกหลานของประโหมสุหรีอยู่ที่ภูเก็ตอยู่จนทุกวันนี้ กว่าจะโกด์จะเล่านิทานเรื่องนี้จบ พ่อเจ้า-ประคุณโกด์ "จัด" หยุดพักโฆษณาประมาณห้าห้านาที กระนั้นน้ำเน่าทางทีวีของไทยเรา

หลังจากทัวร์เกาะลังกาวิจนค้ำ รถบัสก็พามาโรงแรม City Bay View เพื่อนเล่นเอาบุญแจ้ใส่ของไว้ให้หยิบของเอาเอง ผมเข้าไปไม่ถึง เลขตะโกนบอกเลขห้อง 403 พอดีมีผู้ใจบุญหยิบให้ รอดตัวไป ผมมาเดี่ยวเลขต้องนอนกับพี่หมอเจ็ด จันทรทอง ก็เรียบร้อยดี แต่พอได้เวลาอาหารเย็น "วาสนาทัวร์" ลืมตามเคยผมต้องไปบอกผู้จัดการห้องอาหารว่าผมเป็น Vegetarian เพียงคนเดียวในกลุ่ม ซึ่งเขาก็บริการให้ด้วยดี

กินอาหารเย็นเสร็จก็มีปาฐกถาพิเศษของคุณหมอพิทยา จันทรภมล ลูกศิษย์สรีรวิทยาของหมอรพ.จุฬา ฯ (ผมสอนศิริราชสองรุ่น, จุฬา ฯ หนึ่งรุ่น และเชียงใหม่ 30 รุ่น) คุณหมอบรรยายถึงคุณหมอเองที่มี Heart Attack ในโรงแรม Ambassador พอดีมีหมอหัวใจแ่่ง ๆ อยู่ในงานนั้นด้วย นอกนั้นในรถของคุณหญิงวันทนา โรจนิน ภรรยาบิ๊กเต๋ ซึ่งจอดอยู่หน้าโรงแรมก็มีเครื่องให้ออกซิเจนที่เตรียมพร้อมไว้สำหรับคุณหญิงเอง คุณหมอพิทยาเลขรอด และได้มารับการผ่าตัด By Pass ที่รพ.จุฬา ฯ ถึงสี่เส้น ผม

ว่าคุณหมอพิทยารอดตายมาเพราะเสียงหัวเราะของคุณหมอมากกว่า เพราะคุณหมอพิทยาหัวเราะเสียงดังมาก จนผมพาลทนหนาวหุไม่ไหว เลยไล่คุณหมอกลับมา มนุษย์โลกให้มาเป็น หมอศัลย์เด็กต่อไป หัวข้อเรื่องที่คุณหมอจะพูดนั้น ที่แรกผมเข้าใจว่า คุณหมอพิทยาได้ทำการรักษาคนไข้ที่เป็นหมอมามากแล้ว จะมาบรรยายความจู้จี้บ่นเรื่องมาก ฯลฯ ของคุณหมอทั้งหลายเวลาเป็นคนไข้ ที่ไหนได้ คุณหมอกลับมาบรรยายเรื่องของหมอพิทยาเองเวลา Heart Attack เป็นบทเรียนกับพวกเราว่า Heart Attack นั้น ครั้งแรกครั้งเดียวก็ทำให้เกิดเรื่องใหญ่ได้ ซึ่งถ้าคุณหมอมานะที่โรงแรมในเกาะลังกาวันนี้นะก็เรียบร้อย เพราะหมอและครอบครัว 254 คน ไม่มีใครมีถังออกซิเจนเลย มีแต่ถังออกซิเจน 10 ถัง พวกเราคงได้แต่ทำ CPR อย่างเดียว ผมมาทราบจากปาฐกถาสุดท้ายที่หาดใหญ่ว่าประเทศมาเลเซียมีฝีมือแพทย์นั้นสู้หมอไทยไม่ได้เลย แต่ถ้าคิดถึงวินัยของประชาชนของเขานั้น เราแพ้ราบ เพราะสองวันหนึ่งคืนในมาเลเซียนั้น ผมไม่เห็นมีสลัม, กองขยะ, แผงลอย, หาบเร่, มอเตอร์ไซด์ตัดท่อไอเสีย, รถควันดำและ ฯลฯ ในเกาะลังกาวิเศษ นี่เองเป็นเหตุให้ผมอยากให้เมืองไทยเราถูกปกครองโดยเผด็จการอย่างมาเลเซีย แต่ต้องเป็นเผด็จการที่มีคุณธรรมนะครับ ไม่งั้นจะยิ่งหนักกว่าปัจจุบันนี้

จากนั้น "วาสนาทัวร์" ก็ปล่อยให้พวกเราได้พักผ่อนกันตามอัธยาศัยผมโชคดีที่ไม่กล้าไปไหนไกลเลยนะ อยู่นิ่ง ๆ อยู่แถว ๆ โรงแรม ท่านนายกสมาคมเลียงโรติมาเลเซีย ผ่านท่ากระดัง คุณหมอชุมนุมจากเชียงใหม่ด้วยคันเลียงเบียร์คลาสเบิร์ก ทำในมาเลเซียกระป๋องครั้งลิตรราคาเพียง 19 บาทไทย แต่มีแอลกอฮอล์เพียง 5% ประกอบกับคนมาเลเซียเขาไม่กินแอลกอฮอล์ด้วย ของพวกนี้เลยถูกมาก เขาว่าเบสิคเลเวลถูกกว่าบ้านเราขวดละ 700 บาทและไม่ปลอมด้วย เพราะท่านมหาธีร์ บอกว่าคนมาเลเซียคนไหนขายของปลอมถ้าจับได้ติดคุกถูกเฉียว เลยไม่มีใครกล้าลอง กฎนี้ถ้า

มาใช้เมืองไทย คงเหลือพ่อค้าไทยไม่กี่คน และนักท่องเที่ยวทั่วโลกก็คงเลิกมาเที่ยวเมืองไทยเพราะไม่ทราบว่าจะไปซื้อ Rolex เรือนละสามร้อยบาทได้ที่ไหน ตัวผมเองนั้นจำเป็นต้องซื้อถ่านสำหรับกล้องถ่ายรูป พานาโซนิค ซึ่งได้ราคา 152 บาทเท่ากับที่กรุงเทพฯ ใช้เงินไทยได้ด้วยนะครับแต่ผมซื้อที่พัทยาเมื่อสงกรานต์ที่แล้วราคา 250 บาท สมาชิกแพทยสมาคมและผู้ติดตามหลายท่านชอบซื้อกระเป๋าเสีจจริง โดยเฉพาะกระเป๋าที่ลากได้ สะพายได้ และหิ้วได้ ผมว่าไม่มีอะไรออกนอกออกหลานได้เร็วเท่ากระเป๋าเดินทาง ขาผมมีเพียงคนละใบ ตอนนี้แต่ละคนเพิ่มมากมาย จนผมกลัวเรือเฟอร์รี่จากกลับจะจม แต่เขาบอกว่า เรือเฟอร์รี่นี้ทำด้วยไฟเบอร์ ไม่มีวันจม ก่อนลงเรือกลับไปกินอาหารกลางวันที่ร้านอาหารของคนเกาหลี แนนอน "วาสนาทัวร์" ไม่ได้สั่งอาหารมังสะวิรัติไว้ตามเคย พอผมไปบอกเจ้าของร้าน เขาบอกว่าให้เขาเสริฟคนสองร้อยห้าสิบคนให้เสร็จเสียก่อน จึงจะทำอาหารมังสะวิรัติให้ผมกินคนเดียว เขากับมันสิ ขอบอกยากกับผก. "วาสนาทัวร์" ว่าผมเสียเงิน 1,850 บาท เท่ากับคนอื่น ๆ นะครับ ผมไม่ได้ราคาพิเศษอะไร มีคนบอกว่าบริษัท "วาสนาทัวร์" นี่มีท่านเจ้าของเป็นภรรยาของหมอที่สตูลนั่นเอง จริงหรือไม่ก็ไม่ทราบ กรุณาปรับปรุงความจำของเจ้าหน้าที่ของท่านบ้างเพราะคุณหมอสมศรี เฒ่าสวัสดิ์ เสรฐัญญิกของแพทยสมาคม ฯ บอกผมว่าได้บอกล่วงหน้ามาที่ "วาสนาทัวร์" และที่เจบี โฮเต็ลล่วงหน้ามาหนึ่งเดือนแล้วว่ามีหมอกินมังสะวิรัติทุก ๆ มื้อหนึ่งคนปรากฏว่าคนรับคำสั่งแย่มากทั้ง "วาสนาทัวร์" และเจบี โฮเต็ล

เมื่อเรือเฟอร์รี่มาถึงสตูล ท่านผอ.รพ.สตูล ก็พาพยาบาลสวย ๆ มาบริการน้ำกลองและอุ่นน้ำไม่มีเมล็ดอร่อยมาก หายเหนื่อยเลย ที่รพ.สตูลนี้เองผมได้มาพบญาติที่ไม่เคยพบกันมาก่อนเลย เป็นญาติทางคุณแม่ของผมซึ่งผมไม่เคยพบแม้แต่คนเดียว ทราบแต่ว่าพี่ชายของคุณแม่ซึ่งเป็นชาวสงขลามาดำรงงานกับคน

อิสลามแล้วมีลูกหลานอยู่ที่สตุล หลานสาวคนนี้ชื่อ อัจฉรา ปีตุมานนท์ อายุ 25 ปี สวย จบปริญญาตรี พยาบาล อยู่รฟ.ละงู มีแฟนเป็นหมอรูปลหล่อจบจากมอ. และเป็นผอ.รพ.ปอนาเระ ที่ปัตตานี คุณหมอสุรศักดิ์ บอกว่าหลานสาวของผมคนนี้น้ำเหมือนรูปถ่ายของ ประไพสุหรืว่าเข้าไปโน้น ผมเลยชวนหลานสาวและ แฟนมาในงานรับรองของแพทยสมาคม ฯ คืนวันที่ 11 ตุลาคม เป็นการชดใช้ที่ผมไม่ได้กินอาหารโต๊ะจีนกับ พรรคพวกมาหลายมื้อ

รดับสวิงจากสตุลมาหาดใหญ่กินเวลาเกือบ สองชั่วโมงเพราะถนนกำลังก่อสร้างหลายตอน พอเข้า โรงแรม พวกเราต้องหอบสังขารอันอ่อนระโหยโรยแรงจนกระเป๋ารับขึ้นบันได 26 ชั้น กว่าจะถึง Lobby จากนั้นก็ไปอ่านป้ายประกาศว่าชื่อของเรานั้นมีใครได้ อะไรจะได้ไปเอกอภิญญาห้องได้ถูกผมได้ห้องเบอร์ 1224 อยู่ Executive Wing (Lobby อยู่ Main Wing) ใน ของกฤษฎาสมบัติศรีฟ้าสามใบสำหรับอาหารเช้าสามวัน ซึ่งผมต้องไปบอกล่วงหน้าในวันแรกว่าผมกินมังสะวิวัติ อีกสองวันต่อมาก็เลยไม่ต้องบอกกันอีก มื้อกลางวัน และมื้อเย็นเหมือนกัน บอกวันเดียวพอ อีกสองวันไม่ต้องบอก เขาปิ้งธงเหลืองแดงของอาหาร "เจ" ไว้ให้เลย แต่อาหารพอสำหรับกินคนเดียว

รุ่งเช้า 11 ตุลาคม 2543 มีพิธีเปิดการประชุม เป็นทางการ แล้วก็มีการปาฐกถาของดร.ทะนง พิทยะ แห่งธนาคารทหารไทย ท่านพูดดีมากทีเดียว ผมได้ ขำว่าธนาคารทหารไทยนี้เป็น Sponsor ใหญ่ของการประชุมครั้งนี้ด้วย อย่างนี้น่าจะเชิญมาปาฐกถาทุก ๆ ครั้ง ปีหน้าท่านจะไปปาฐกถาที่นครวัดให้พวกหมอฟัง หรือไม่ก็ไม่ทราบ จบจากปาฐกถาของดร.ทะนง ก็มีการแยกห้องประชุมผมนั้นสนใจเรื่องโรค "ข้อเข่าเสื่อม" เลยไม่ทราบว่าอีกห้องเขาพูดเรื่องอะไรกันบ้าง ทราบ แต่ว่ากินอย่างไรจึงจะไม่ใช่โรคหัวใจ ผมบอกได้เลย โดยไม่ต้องไปฟัง ใครไม่อยากจะกินโรคหัวใจก็ต้องกิน อาหาร "มังสะวิวัติ" และออกกำลังกายทุก ๆ วัน เท่านั้น

พอครึ่ง ตอนบ่าย ห้องที่ผมเข้าไปฟังมีเรื่อง Embryonic Stem Cell ของนพ.ดร.กนก แพทย์รามาธิบดี คงจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ไทยคนแรกที่ทำ Cloning ได้ในอนาคต จบรายการนี้แล้วมีการประชุมของแพทย์-สมาคม ฯ เพื่อเลือกสถานที่ที่จะประชุมปี 2544 ไม่ค่อยมีใครสนใจสถานที่ประชุมเท่าไรนัก ทุก ๆ ท่าน สนใจสถานที่สำหรับ Precongress meeting มากกว่า รู้สึกว่ามีให้เลือกตั้งแต่ นครวัด, สิบสองปันนา, ดานัง, และเกาะกง สำหรับการประชุมธรรมดาจะเป็น ที่แพทยสมาคมของเรา เพราะมีอายุ 80 ปีพอดี สมาชิกของแพทยสมาคมทุก ๆ ประเภทรวมกัน 9,009 คนนั้น กว่าครึ่งคงไม่เคยเห็น "อาหารเฉลิมพระบารมี" เลย อย่างไรก็ตาม ผมขอฝากไว้ด้วย เรื่อง Precongress Meeting นั้น ไม่ต้องห่วง คนแน่นแน่ ๆ แต่หลังจาก นั้นระวังจะหลอกคนพูดนะครับ เพราะมีที่กรุงเทพฯ ฯ หลายท่านก็กลับมาทำคลินิกเรียกโศหุ้ยที่เสียจากการ ไปนครวัดคืน ผมว่าบินจากนครวัดไปลงที่เขาคือ เพชรบูรณ์ นั้นแหละดีที่สุด ไม่มีหมอกไหน "โคด" ได้เลย ห้องประชุมก็จะแน่นตลอดเวลา ท่านนายก ฯ ว่าอย่างไรครับ

12 ตุลาคม 2543 มีการนำชมการสาธารณสุขมูลฐานของไทยกับมาเลเซีย มีคนอยากเห็นงาน สาธารณสุขมูลฐานของปีนังรวม กว่า 200 คน ต้องใช้ รถบัส ห้าคันใหญ่ ส่วนผมนั้น อยากเห็นจังหวัดยะลา และปัตตานีของเรามากกว่า มีคนอยากไปเห็นอย่างผม รวม 36 คน ดังนั้นรถที่เตรียมไว้สองคันก็เลยให้กลับไปหนึ่งคัน จากหาดใหญ่เราก็ไปจังหวัดยะลา ซึ่งเป็น จังหวัดที่มีการวางผังเมืองดีที่สุดในประเทศไทย (ไม่ทราบว่าเป็นคนวางผังเมือง น่าจะมีอนุสาวรีย์ไว้) คือมีสถานที่ราชการล้อมรอบเสาหลักเมืองทั้งแปดชั้นด้วยกัน มีแต่สถานที่ราชการกับสวนสาธารณะ สวยงามมาก วงแหวนที่เก่าซึ่งอยู่นอกที่สุดจึงเป็นร้านค้า และบ้านเรือนของราษฎร จังหวัดยะลานั้นไม่คิดทะเลเลยมีการสร้างทะเลเทียม หาดทรายเทียมไว้ให้คนไป

เดินเล่น อาหารที่รพ.ยะลาจัดเลี้ยงก็อร่อย แถมส่งพยาบาลสาวสวย เสี่ยงเพราะมาเป็นไกด์นำเที่ยวอีก ซึ่งเมื่อนำเที่ยวในตัวเมืองยะลาหมดแล้วเธอก็ลากลับไปด้วยรถของรพ.ยะลา จากนั้นเราก็ก็นั่งรถไฟไปจังหวัดปัตตานี ผอ.รพ.ปัตตานีท่านก็เลี้ยงอาหารว่าง พร้อมทั้งส่งพยาบาลสาวสวยมาเป็นไกด์แบบเดียวกับรพ.ยะลา จากนั้นเราก็ก็นั่งรถไฟไปชมวัดหลวงพ่อดาว วัดช้างไห้ เจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยว ซื่อเมียดมะม่วงหิมพานต์ และเมียดบัวหิมะจากซาอุฯ (ซึ่งลูกสาวผมที่บ้านบอกว่าคือ "มะเดื่อ" หรือ Fig นั่นเอง) ผมเห็นหูลามดิบ ๆ ตากแห้งใส่ถุงขายที่ร้านหน้าศาลเจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยวนี่เอง ขายถุงละ 13,800 บาท ผมอยากให้พวกเราคนไทยคนจีน เลิกกิน Shark Fins (ไม่ใช่ Shark Ears นะครับ) กันเสียที เพราะชาวประมงทางชุมพลามาก ได้ตัวปลามากก็ตัดเอาแต่ครีบ แล้วโยนตัวปลาลงทะเลไปทางไหนอย่างหาที่เปรียบไม่ได้และปลาลามพวกนี้ไม่เคยทำร้ายคนนะครับ ปลาลามที่ทำร้ายคนนั้น เราไม่มีทางได้ครับของมันมากินหรือกอบครับ เจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยวเป็นหุ่นรูปร่างสวยแต่สูงศอกกว่า ๆ เท่านั้นเอง หรือผมไหว้ผิดองค์ก็ไม่ทราบ เขาว่าองค์ซ้ายก็องค์ซ้าย พอเข้าไปไหว้จริง ๆ มีหลายองค์ มั่วไปหมด ในตู้ซ้ายจริง ๆ ก็มีถึงสององค์ ผมก็ไหว้ซะไป ไหว้เสร็จก็ขึ้นรถกลับหาดใหญ่ มาถึงโรงแรมเจบีค้ำแล้ว แต่พวกไปปีนังยังไม่มาถึง พวกเราเลยกินอาหารเย็นก่อนพวกปีนัง ผมบอกหมอแดงให้เตรียมใส่สัติไว้ว่าที่เราไปเที่ยวยะลาและปัตตานีมานั้น มันสนุกสนาน "มัน" แค่นั้น พยายามระบายสีจนพวกที่ไปปีนัง 250 คนรู้สึกเสียใจ แต่พอพวกที่ไปปีนัง 250 คนกลับมา แต่ละคนหน้าระโหยเหมือนโดนใครเหยียบมา หลายคนหน้าเหมือนเสียพนันบอลหรือเสียพนันมวย ผู้ชายหลายคนหน้าซัดเหมือนโดนกรรยาซ้อม พวกเราที่ไปเที่ยวยะลา และปัตตานีมาเลยได้แต่ปลอบโยน ว่าอย่าไปคิดอะไรมาก ได้นั่งรถชมทิวทัศน์จากหาดใหญ่ไปปีนัง

ไปกลับ 18 ชั่วโมงนั้น ควรถือเป็นกำไรชีวิต อย่าไปคิดอะไรมาก

วันรุ่งขึ้น 13 ตุลาคม 2543 มีการบรรยายเรื่องโรคอัลไซเมอร์ ผมก็เพิ่งจะทราบจากองค์ปาฐกถาว่าการสวมเสื้อสีแดงมาประชุมนั้น เป็นอาการแรกของอัลไซเมอร์ได้เหมือนกัน เพราะไม่มีใครในห้องประชุมสวมเสื้อสีแดงเลย คุณหมอณิพนธ์ พวงวรินทร์ และคณะของท่านได้เขียนเรื่องโรคนี้ไว้อย่างละเอียดในหนังสือที่แพทย์สมาคมฯ แจกเวลาลงทะเบียนแล้ว ใครสนใจไปอ่านดูเอาเอง ท่านทั้งสี่เขียนไว้ดีมาก จะว่าไปแล้ว ในหนังสือเล่มนั้นมีบทความดี ๆ ทุกเรื่อง ดังนั้นใครว่า Topics ของการประชุมนี้อ่อนไป ผมขอค้านเด็ดขาด ผมว่าเรื่องของการประชุมของแพทย์สมาคมฯ ครั้งที่ 44 ในปีนี้ไม่ด้อยกว่าการบรรยายของการประชุมปีที่แล้ว ๆ มาเลย จะดีกว่าด้วยซ้ำไป

จบเรื่องอัลไซเมอร์ก็ถึงเรื่องของความสวย ความงาม คือ สิว ฝ้า กระ ฯลฯ ซึ่งผมต้องสนใจเป็นพิเศษ เพราะ แชม ลูกชายคนเล็กของผมนั้นถึงกับลงทุนลาออกจากรองผู้จัดการธนาคารฮ่องกง เซี่ยงไฮ้ ที่เซี่ยงไฮ้เงินเดือนสี่หมื่นกว่ามาเป็นเอเจนต์ใหญ่ขายผลิตภัณฑ์ "สมุนไพรของดร.สาโรช" อยู่ที่เชียงใหม่ ทำเรื่องนี้อยู่ได้ปีกว่า ๆ ก็ซื้อรถเก๋งให้แม่เขาหนึ่งคัน ส่วนตัวเองขี่ Mercedes Benz ดร.สาโรชนี้จบ Ph.D. สาขา Pharmacy จากญี่ปุ่นแล้วมาคิดใช้สมุนไพรของไทยเราผลิตเครื่องสำอาง บำรุงผิว ฯลฯ ใช้ภายนอกอย่างเดียว ไม่มีการกิน ผมเคยฟังคุณหมอพิชิตพูดเรื่องสวย ๆ งาม ๆ นี่ที่ในการประชุมของแพทย์สมาคมฯ ที่ขอนแก่นหรืออุบล ฯ มาแล้วหนึ่งครั้ง ใครที่ทำกิจกรรมเกี่ยวกับความสวยงาม ใบหน้าของตัวเองต้องใส เนียน ไม่มีสิ่วฝ้า เหมือนคุณหมอพิชิตและแชม ลูกชายของผม ไม่จั้นของขายไม่ได้ครับ จะว่าไปแล้ว ในจำนวนผู้บรรยายสองท่าน และพิธีกรสองท่าน รวมสี่ท่านนั้น คุณหมอพิชิต สุวรรณประกรมีใบหน้าขาว

นวน และเนียน กว่าใครหมด พิธีกรสาวสวยอายุ 75 ปี (คุณพีทมอมขุรี) สู้ท่านไม่ได้เลยครับ เสียอย่างเดียว คุณหมอปิริตน่าจะมี Sample มาแจกสมาชิกของ แพทยสมาคม ฯ บ้าง

จากนั้นก็กินอาหารกลางวัน เห็นเขาเข้าแถว รอกินถ้วยเตี๋ยยาวเหยียด ผมก็รอให้เขาทำอาหาร มั่งสะวิติให้ผม กินเสร็จแล้วผมก็เข้าห้องประชุม ใจหายวับเลยครับ มีแต่ผู้เตรียมบรรยายสามคน กับ พิธีกรสองคน ผู้ฟังมีแต่ผมกับคุณหมอภิญโญ สุวรรณ ต้องรอกันอยู่นาน ได้ข่าวว่าผู้บรรยายทั้งสามท่านเตรียม งานมาหนึ่งปีเต็มในเรื่อง "เปรียบเทียบการสาธารณสุข ไทยกับมาเลเซีย" ซึ่งน่าสนใจมากทีเดียว ผมคิดใจที่ ทราบว่าหมอบจใหม่เอี่ยมของไทยเราเก่งกว่าหมอบจ ใหม่ของมาเลเซีย ท่านนั้นพอแล้ว นอกนั้นก็คล้าย ๆ กัน ทางไทยมีโรคอะไร ทางมาเลเซียก็มีโรคคล้าย ๆ กัน แม้แต่เอดส์ เขาก็มี แต่หมอสติของมาเลเซียทำงาน มากกว่าหมอสติของเราเพราะมาเลเซียไม่มีการคุมกำเนิด เพราะเขาอยากเพิ่มพลเมืองและศาสนาของเขาที่ห้ามด้วย

พูดไปได้สิบห้านาที ก็มีคนฟังมากขึ้น ผม เลยหายส่งสารผู้บรรยายทั้งสามท่าน หลังจากนั้นก็มี พิธีปิดประชุม โดยท่านนายก ฯ แล้วแยกย้ายกันไป Shopping ไกด์ชาวจีนที่คุมหิมิงเคบอภผมว่า พา นักท่องเที่ยวจากเมืองไทยเท่านั้น สบายมาก นัก-ท่องเที่ยวชาวไทยประเภท ไฮโซและไฮโซทั้งหลาย นั้น ท่านสนใจอยู่สี่อย่างคือ "กิน, ชี, ฉี และ Shop" ท่านไม่เคยสนใจ Museum, Opera, ห้องสมุด, วัด วาอาราม หรือสถานที่ที่ให้ความรู้ทั้งหลายเลย และ เมื่อซื้อของแล้วกลับมาขึ้นรถบัสทัวร์ไกด์เขาจะห้ามเปิด ห่อไขว้ของที่ซื้อมาเด็ดขาด ต้องรอให้รถทัวร์เคลื่อนที่ ไปแล้วจึงยอมให้เปิด ไม่เช่นนั้น คนที่ไม่ได้ซื้อของจีน นั้น ๆ มาจะ "ดาร์อน" และบอกให้คนขับหยุดรถ และ ลงไปซื้อบ้าง ทำให้รถทัวร์เสียเวลาโดยใช่เหตุ

หลังจากปิดประชุมบ่ายสองโมงแล้ว ผมก็ อาศัยรถคุณหมอสำรวจ ผู้บรรยายคนสุดท้าย ไปตลาด

กิมหยง ซึ่งอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลไม้ และตลาดสันติ- สุข ซึ่งขายเครื่องไฟฟ้า ผมเป็นคนยุคเก่าใช้เครื่องสมัย ใหม่ไม่เป็น แผ่นซีดีเปล่า ที่เขยงใหม่ขาย 20 บาท ที่ สันติสุข 38 บาท แต่มีของใส่ให้ด้วย ผมไม่ซื้ออะไร มาสักอย่าง ได้เกาลัดแก้วมากิโลเดียว 140 บาท ซื้อที่ หาดใหญ่วันศุกร์บ่าย ขณะที่ผมเขียนเรื่องนี้นั้นวันพุธ (18) ตอนค่ำ คนในบ้านสามคน ยังกินไม่หมด ได้เกาลัด แล้วก็นั่งตุ๊ก ๆ ลิบบาทมาโรงแรมเจบี คุณหมอมงคล วีระประดิษฐ์ ผอ.รพ.หาดใหญ่ลงทุนทำข้าวห่อมาแจก เป็นอาหารเย็นแก่ทุก ๆ ท่านที่กลับโดยรถไฟทั้งสอง ขบวน แต่เนื่องจากท่านทำการแจกที่โรงแรม ไม่ได้ แจกบนรถไฟให้ถึงตัว เลยปรากฏว่าข้าวห่อสำหรับ เจ้าหน้าที่คือคุณวรรณิกาและคณะสี่คน และเจ้าหน้าที่ ของแพทยสมาคมสองคนคือคุณจุ่มและคุณธิดาและ ผมเอง รวมเจ็ดคนไม่มีข้าวกิน คุณธิดาเลยอาศัยข้าวห่อ ของคุณหมอยุพิน ธนะโสภณ ส่วนที่เหลือรวมทั้งผม นั้น ท่านนายก ฯ ให้ฟังบริการของรถเสียบึง ซึ่งก็อร่อย ดี เสียแต่ว่า การสาธารณสุขบนรถไฟแย่มาก อาหารที่ ทำเสร็จแล้วและน้ำส้มที่ใส่แก้ว ไม่มีฝาปิด ไม่มี กระจาณแก้วคลุมให้มิดชิด บ่อยถึอดินจากรถเสียบึง เดินรับแบคทีเรียและเชื้อโรคนานาชนิดจากหัวขบวน ถึงท้ายขบวน ทั้งนี้รวมทั้งสายเหนือด้วยนะครับ สาย เหนือดูเหมือนอาหารทุก ๆ งานมีกระจาณแก้วคลุม แต่ น้ำส้มนั้นผมเห็นหลายครั้งแล้ว ไม่มีอะไรคลุมแน่ คน ขายแต่ตัวสวย มีเครื่องแบบโก้ เดินไปพูดไป เชื้อโรค จากปากคนขายก็วิ่งลงแก้วน้ำส้มจะว่าดีก็ดีไปอย่าง ก็ เป็นการเพิ่มภูมิคุ้มกันให้คนกินผู้รับเหมาอาหารตู้เสียบึง ไปรครบทราบไว้ด้วย

จากนั้นก็มืดแล้วเพราะ กำหนดรถไฟออก 18.00 แต่เอาเข้าจริง ๆ สายครึ่งชั่วโมง ต่างคนต่างกิน กินเสร็จแล้วก็นอน ดื่นเข้ามาก็คุยกันต่อ ไม่ทราบว่ามี เรื่องราวอะไรมาคุยกันได้นักหนา ตั้งแต่รถออกจาก หัวลำโพงวันที่ 8 ตุลาคม 14.20 จนถึงหัวลำโพง วันที่ 14 ตุลาคม เวลา 11.00 รวมหกวันหกคืนพวกหมอ ๆ

ทำยังคุยกันไม่จบ ถึงหัวลำโพงใคร ๆ เขาแยกย้ายกันกลับบ้านในกรุงเทพฯ ส่วนผมนั่นอีกสี่ชั่วโมงคือ 15.00 น. ก็ต้องขึ้นรถเร็วไปเชียงใหม่ ทรมาณทรกรรมสินดี เพราะกินอยู่ก็ไม่เหมือนชาวบ้านเขา เลยต้องไปมานุญครอง ไปกินอาหารของท่านมหาจำลอง พร้อม ๆ กับซื้อข้าวผัดห่อไปกินเป็นอาหารค่ำบนรถเร็วด้วย ถึงสถานีนครสวรรค์มีคนเอาปลามาขายปลาอะไรไม่ทราบลักษณะเหมือนปลาทับทิม คนขายบอกว่าอร่อยมากหนึ่งถุงมีสามตัว ถุงละร้อยบาท ผมเลยซื้อไปฝากแม่บ้านสองร้อยบาท ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่กินปลา

ปรากฏว่าในบรรดาของที่ผมซื้อฝากภรรยาจากปัตตานี ยะลา และหาดใหญ่ นั่น คุณเธอ "ไม่สน" เธอบอกว่าปลาที่ผมซื้อไปฝากจากสถานีนครสวรรค์นั่น อร่อยที่สุดเลย ท่านนายกแพทยสมาคม ฯ ครับ ท่านไม่คิดจะไปประชุมที่นครสวรรค์บ้างหรือครับ ?

สรุป

1. กรรมการฝ่ายวิชาการของแพทยสมาคม ฯ และผู้ร่วมงานทุก ๆ คนทำงานดีมากเพราะสามารถประชาสัมพันธ์ให้คนไปประชุมได้มากมาย ผมทราบว่าเกือบสี่ร้อยคน Paper แต่ละ Paper น่าสนใจมาก

ไม่แพ้การประชุมของแพทยสมาคมปีไหน ๆ ทั้งหมดที่ผมเข้าประชุม

2. หลังจาก Precongress meeting แล้วสถานที่ที่จะประชุมต่อไปสามวันนั้น ควรเป็นสถานที่ที่ผู้เข้าประชุมหนีกลับก่อนเสร็จสิ้นการประชุมไม่ได้ (เช่นเขาค้อ เพชรบูรณ์)

3. Topic ที่คิดว่าคนสนใจน้อย ควรเอาไว้ต้น ๆ Paper ที่คิดว่าคนสนใจมากเอาไว้ท้าย ๆ

4. หนังสือที่แพทยสมาคมแจกนั้น ดีมากและจะดีกว่านั้นถ้าพิมพ์ใบแทรกบอกชื่อผู้เข้าประชุม พร้อมทั้งตำบลที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ E-mail Address และเบอร์ห้องพักในโรงแรมที่เข้าประชุมด้วย ถ้าทำได้

5. ขอให้รายการทุก ๆ อย่างตรงเวลา ไม่ว่าการบรรยาย, กินและเที่ยว

6. ป้ายติดที่หน้าอก เขียนหนังสือตัวโต ๆ หน่อย ผมไม่กล้าจะโง่ไปอ่านที่อกเสื้อของเขา และวันสุดท้ายเรียกป้ายคืนด้วย เพื่อประหยัดเงินสมาคม คนที่รับป้ายไปแล้วถึงบ้านก็ทิ้งเสียของ บางคนก็ทิ้งไว้ในห้องที่โรงแรมนั่นเอง บ้านเมืองเราจน ต้องประหยัดครับคุณหมอ

สวัสดิ์ครับ

นายแพทย์มนตรี กันตะบุตร